

INSPIROVÁNO SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI

O ČEM SE NEMLUVÍ

MYSTERY THRILLER

JESS LOUREY

O ČEM
SE NEMLUVÍ

Text copyright © 2020 by Jess Lourey
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavel Kaas, 2021
Cover © Carolyn Teagle Johnson, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1746-0 (pdf)

JESS LOUREY

O ČEM
SE NEMLUVÍ

VENDETA

*Patrickovi,
který mi ukázal cestu.*

Poznámka autorky

Byla jsem jedním z těch několika set dětí z Painesvillu v Minnesotě, které dospívaly v osmdesátých letech. Vyrůstala jsem v domnění, že siréna ohlašující v devět večer zákaz vycházení je běžná v každém městě, že Chester Molester je běžná přezdívka pro strašáka a šmíráci že také nejsou nic neobvyklého. Doma jsem měla svoje vlastní problémy, některé dětinské, jiné už o dost vážnější, ale pověsti o muži, co loví děti, byly prostě běžnou kulisou mého dětství a dospívání.

V roce 1988 jsem dokončila střední školu a přestěhovala se do Minneapolisu.

Když byl 22. října 1989 v St. Josephu v Minnesotě, necelých padesát kilometrů od Painesvillu, unesen Jacob Wetterling, zrovna jsem se chystala nechat druhého ročníku vysoké školy. A znovu se mi vrátily všechny ty strašáky z dětství (*nechod' v noci ven, chytne tě Chester*). Jacobovy fotky byly úplně všude. Všichni hledali roztomilého jedenáctiletého klučíka, kterého unesl maskovaný muž se zbraní. Ubíhaly dny, týdny a nakonec roky, ale Jacoba nikdy nenašli. O sedmadvacet let později začal místní blogger psát o možné souvislosti mezi Jacobovým zmizením a únosem a následným propuštěním osmi chlapců v Painesvillu a okolí v osmdesátých letech. Teprve pak byl únosce zatčen a dovedl policii k Jacobovým ostatkům.

Od té doby mi to nedalo spát. A nejen mně. Nám na Středozápadě to převrátilo naruby všechno, co jsme si mysleli, že víme o lidech

na venkově a o bezpečnosti dětí. Skutečná verze událostí byla dobře vylíčena na jiných místech, mimo jiné v první sérii podcastu *In the Dark*. Já jsem potřebovala pustit ven jejich emocionální odezvu. Potřebovala jsem nějak zpracovat svoje vzpomínky na dospívání v chronickém strachu. A když se mi pak zjevila Cassie McDowellová, fiktivní hrdinka tohoto příběhu, a nedala jinak, než že musím odvyprávět její příběh, pochopila jsem to jako svou šanci.

Příběh je tedy sice inspirovaný skutečnými postavami a skutečnými událostmi, jinak se však jedná o čistou fikci. Přesto doufám, že v postavě Gabriela se mi podaří vzdát hold všemu dobrému, co v oněch devíti chlapcích bylo.

A děkuji vám za přečtení.

j Prolog J

Ten zápach špinavého sklepa se mi vracel jako výkřik ze tmy. Nikdy jsem se ho nezbavila.

Většinou se držel jen kdesi ve skrytém koutku mého mozku, ale stačilo jen si vzpomenout na Lilydale, aby vyrazil a začal mě dusit. Pouhé pomýšlení stačilo, aby se mi vybavil smrad jako z jeskyně, kde číhá děsivá šelma; obrovské, dřímající monstrum, které v mých představách nemělo vlastně nic než obrovskou tlamu a věčný hlad. Místo zubů tu byly zavařovací sklenice, místo mandlí vzadu ve chrťánu šňůrka visící od žárovky u stropu. A tahle zrůda tam pokojně, trpělivě čekala, až k ní po schodech připomínajících páteř doklopýtá další venkovské děcko.

Nechala nás poslepu tápat, dokud jsme nenahmátly tu šňůrku.

Šňůrku, o kterou naše prsty nakonec přece jen zavadily.

Budiž světlo!

Ta úleva byla sladká jako cukroví, hřejivá jako sluníčko a uspokojivá jako nalezený poklad. A také byla posledním dobrým pocitem, než nás ta bestie spolkla vcelku a v klidu nás pak začala trávit.

Jenže takhle to nebylo.

Říkali mi, že mám až příliš bujnou představivost.

Monstrum nebyl *sklep*.

Monstrum byl člověk.

A vůbec nebyl pasivní. Byl na lovu.

Ten večer jsem byla v Lilydalalu naposledy. Policajti a pak i máma se mě ptali, jestli si chci vzít něco ze svého pokoje. Odmítla jsem. Byla jsem třináctiletá holka, ne retard, ačkoli to pro řadu lidí bylo jedno a totéž.

Když jsem pak přijela na pohřeb, ten sklepní smrad ještě zesílil. Jako by se mi mstil. Usadil se v místech, kde se nos střetává s moz-
kem, a držel tam jako háček zaseknutý v rybí tlamě. Vkrádal se mi dokonce i do spánku. Pravidelně se mi zdálo, že jsem zase uvězněná v tom špinavém páchnoucím sklepním hrobě. To jsem pak sebou ze spaní házela a křičela tak, že jsem vzbudila manžela.

A on mě objímal a hladil, aby mě uklidnil. Znal ten příběh.

Nebo si to aspoň myslel.

Já sama jsem tu historii proslavila svým prvním románem a na autorském turné jsem se o tuto inspiraci rovněž podělila, kde se dalo. Jen jsem se nikdy a nikde nezmínila o tom řetízku. Před nikým. Ani Noahovi jsem o něm neřekla. Snad mi ta věc byla až příliš drahá.

Anebo jsem nechtěla vypadat jako blbka.

Stačilo mi zavřít oči, abych si ten řetízek vybavila. Dnes by byl považován za příliš masivní, právě tohle však bylo v roce 1983 nejvíc *in*. Byl zlatý stejně jako přívěsek ve tvaru papírové vlaštovky.

Byla jsem přesvědčená, že právě tenhle řetízek s přívěskem je mou jízdou pryč z Lilydalalu.

Ne, vážně jsem si nemyslela, že bych na něm mohla uletět. *Nejsem blbá*, říkávaly jsme tenkrát. Ale ten kluk, jemuž řetízek patřil? Gabriel? Byla jsem přesvědčená, že ten změní úplně všechno.

Což se vlastně i stalo.

J Kapitola 1 J

„Patnáct dva, patnáct čtyři a pár za šest.“ Sepsie celá zářila.

Táta naproti ní její úsměv opětoval. „Dobrý list. Cass?“

Položila jsem karty a snažila se nedat na sobě znát nadšení. Nepovedlo se. „Patnáct dva, patnáct čtyři, patnáct šest a postupka za deset!“

Máma nám připsala bod.

Zavrtěla jsem se blahem. „Jestli chceš, Sepsie, můžu ti dávat lekce.“

Sestra obrátila oči v sloup. „V čem jako? Ve fixlování?“

Zasmála jsem se a hrábla do popcornu. Máma ho udělala obří várku, superslanou a prolitou pivovarskými kvasnicemi. To bylo před hodinou, než jsme začali hrát. Mísa se zvolna vyprazdňovala a došlo na to nejlepší vespod. Zalovila jsem, abych se dostala až k bělavé vrstvě těch naprasklých kousků. Ty bych vyvažovala zlatem, kdybych na to měla, tak mi chutnaly.

„Doliju ti?“ Táta vstal a ukázal na máminu poloprázdnou sklenici. Na květen bylo takové horko, že se z ní obsah nejspíš odpařoval. Léto letos přijde brzy, říkal můj učitel přírodopisu pan Patterson. Prý to nebude nic dobrého pro úrodu.

Vypadal, že ho to trápí, ale já bych se vsadila, že byl jediný. My děti jsme se horkého léta a hlavně prázdnin nemohly dočkat. Se Sepsii už jsme si plánovaly, že se opálíme jako mulatky a vlasy si

odbarvíme na blond. Sestra se z nějakého zaručeného zdroje dozvěděla, že dětský olejíček na kůži a octová voda nastříkaná na vlasy poslouží právě tak dobře jako ty příšerně drahé opalovací krémy s vůní kokosu a zesvětlovací sprej Sun In. Dokonce jsme se domlouvaly, že bychom se tam, kde les na hranicích našeho pozemku protíná odvodňovací příkop, mohly opalovat nahé. Při tom pomyslení mě příjemně mrazilo. Klukům se líbí, když je holka opálená celá. To jsem věděla, protože jsem se poctivě dívala na *Miláčky*.

Máma pozvedla sklenku, dorazila ji jedním lokem a prázdnou podala tátovi. „Díky, lásko.“

Táta k ní přistoupil, a než si od ní sklenici vzal, sehnul se a dlouze ji políbil. Teď už jsme otočily oči obě. Máma s tátou – hlavně tedy táta – žili v domnění, že je třeba dávat nám neustále najevo, že jsou do sebe pořád zamilovaní. *Hnus*.

Táta se narovnal a všiml si, jak se tváříme. Sípavě se zachechtal, odložil drinky a začal mámě masírovat ramena. Byli atraktivní pár, což ostatně říkali všichni. Máma byla krásná. Vynikala na každém skupinovém snímku. Lesklé hnědé vlasy, velké oči, jen ty boky a břicho měla po tom, co odnosila mě a Sephii, trochu oplácanější. I táta byl pohledný chlap. Takový ten typ jako Charles Bronson. Člověk dokázal pochopit, že tihle dva skončili právě spolu, zvlášť když do sebe máma nalila nějaké to víno a začala vykládat, jak ji už na střední škole přitahovali kluci se špatnou pověstí.

Nejbližší příbuzné jsem snadno spočítala na prstech – máma, teta Jin, má velká ségra Persephone (naši měli zjevně slabost pro řecká jména) a táta. Příbuzné z tátovy strany jsem nepoznala, ale prý by si o ně člověk ani kolo neopřel. Aspoň to tvrdil můj dědeček z máminy strany babičce tu zimu, co ho skolil rozsáhlý infarkt. Babička se s ním nepřela. Byla to mírná stará dáma, která v jednom kuse voněla po čerstvě upečeném chlebu. Pár týdnů po dědově smrti ji klepla pepka. Pepka nebyla sousedka, i když to tak může znít.

Když mi byly tři roky, přišli mámini rodiče o syna. Podle toho, co jsem se doslechla, to byl docela divoch. Říkalo se, že umřel, když si to rozdával s nějakou křepelkou v Camaru z devětasedmdesátého. Nejspíš byl přítom také pěkně namazaný. Pokud jde o strýčka Richarda, mám jen jednu jedinou vzpomínku, a to z jeho pohřbu. Jin plakala, ale máma plakala daleko víc a šla obejmout dědečka. Ten se od ní ale odvrátil a ona tam zůstala stát a vypadala jako odkopnuté děcko.

Jednou jsem se jí na to zeptala. Zajímalo mě, proč ji tenkrát dědeček neobjal. Prohlásila, že jsem byla tak malá, že si s Richova pohřbu nemůžu nic pamatovat, a kromě toho prý co bylo, to bylo.

„Myslím, že vaše matka je ta nejkrásnější ženská na světě,“ vrátil mě táta zase do přítomnosti. Pořád ještě jí masíroval ramena. Máma měla zavřené oči a tvářila se jako blaženost sama.

„V pohodě,“ prohlásila jsem. „Kuchyň je vaše.“

Táta se kolem sebe s pokřiveným úsměvem majetnický rozmáchl paží. „Můj je celý dům. Možná by ses měla uvolnit i ty. Pak tě taky namasíruju.“

Sklouzla jsem pohledem k Sephii, ale ta jen mlčky cvrnkala do ohnutého růžku karty.

„Já jsem v pohodě,“ prohlásila jsem.

„Sephie? Nemáš ztuhlý krk?“

Sestra pokrčila rameny.

„To je moje holka!“ Přistoupil k ní a položil jí dlaně na hubená ramínka. Sephie byla o dva roky starší než já a hubená byla vlastně celá, a přitom se mohla cpát, jak chtěla. Zářivý úsměv, dólíčky ve tvářích, prostě celá Kristy McNicholová, i když bych si radši jazyk ukousla, než bych jí to přiznala.

Táta ji začal masírovat. „To je parádička, co?“ zamumlal nad ní.

Už se mi z toho zvedal žaludek. „Dáme si ještě partičku?“

„Za chvíli,“ řekl táta. „Teď chci ale slyšet, jaké jste si vysnily léto.“

Tiše jsem zasténala. Sny, to bylo jeho. Táta byl přesvědčený, že člověk může být, čím chce, ale napřed to musí spatřit svým vnitřním zrakem. Hipík. Ale člověk si zvyknul. Se Sephií jsme se na sebe významně podívaly. Oběma nám bylo bez domlouvání jasné, že náš plán stát se blondýnkami by táta neschválil ani omylem. *Nikomu se nesnažte zalíbit*, řekl by nám na to. Člověk má přece má svoje tělo i mysl pod kontrolou.

Jak jsem říkala. *Hnus*.

„Já chci jet k tetě Jin,“ zkusila jsem to.

Máma měla přivřené oči, ale jakmile padla zmínka o její sestře, byla probraná raz dva. „To je skvělý nápad! Můžeme si na týden zajet do Kanady.“

„Vynikající,“ přisvědčil táta.

V duchu jsem se zatetelila radostí. Málokdy jsme se dostali dál než na nákup do St. Cloudu, ale když teď máma učila na plný úvazek, začínalo se mluvit o tom, že bychom v létě mohli cestovat. Návštěvu tety Jin jsem se ale stejně bála navrhnout. Stačilo, aby máma s tátou nebyli dobře naložení, a smetli by ten nápad ze stolu jednou provždy. A já jsem si tetu Jin potřebovala aspoň na chvíli užít. Zbožňovala jsem ji.

Ona jediná se netvářila, že jsem normální.

Když jsem se narodila, byla Jin mámě pár týdnů k ruce, aby jí pomohla, ale první opravdovou vzpomínku na ni mám z doby těsně po pohřbu strýčka Richarda. Teta Jin byla o nějakých deset let mladší než máma, takže tehdy jí nemohlo být víc jak sedmnáct. Všimla jsem si tenkrát, jak mi civí na krk, což dělala spousta lidí.

Na rozdíl od těch ostatních ona ale neuhnula pohledem. „Kdyby ses narodila o dvě stě let dřív, utopili by tě jako kotě,“ řekla s úsměvem.

Narážela na rudou jizvu, kterou mám kolem krku, tlustou jako ty zlaté řetězy, co nosí černí rappeři. Údajně jsem při porodu z mámy vystřelila s pupeční šňůrou omotanou kolem krku, modrá jak

šmoulová zmrzlina a s očima vyvalenýma, akorát jsem nedýchala. A vyjela jsem ven takovým fofrem, že mě doktor upustil.

Tak mi to aspoň řekli.

A tak jsem tam visela, dokud nepřiskočila nějaká duchapřítomná sestra, neodmotala šňůru a nezjistila, že mě pod ní škrtí i plodový obal. Prořízla ho a plácala mě, dokud jsem nezačala řvát. Život mi zachránila, ale ta pentle na krku mě ocejšovala jednou provždy. Máma říkala, že to poranění ze začátku vypadalo jako vzteklý šarlatový had. To znělo dramaticky. Každopádně si myslím, že když mě ta sestra mámě konečně ukázala, musela se trochu klepat. Tohle nebyla zrovna vizitka dobře odvedené práce. Navíc to bylo dva roky po tom, co v kinech frčel film *Rosemary má děťátko*, a všichni na sále si museli lámat hlavu, co mě z té dělohy vypudilo takovou silou.

„Přinášelo by smůlu nechat si dítě, jehož vlastní matka se je pokusila dvakrát uškrtit,“ dokončila teta Jin a polechtala mě pod bradou. Dospěla jsem k názoru, že to je dobrý vtíp, protože máma je její sestra a obě mě přece milují.

A teta Jin na moji adresu s oblibou používala ještě jednu trhlou hlášku: „Země. Pokud víte, co děláte, jste na nesprávném místě.“ Pokaždé přitom legračně zakmitala tím svým hustým obočím a naznačila odklepnutí doutníku. Sice dodnes nevím, z čeho to bylo, ale chtěla se přitom, jako když se sype železářství. Bylo to tak nakažlivé, že jsem se musela smát s ní.

Takhle začínala každá návštěva u tety Jin. Vždycky došlo na vtípek o tom, že ve středověku by mě utopili, pak nějaké ty hutné citáty ze života a skončilo to zpěvem a tanečky při kazeťáku, ze kterého zněly nahrávky Johnnyho Cougara a kapely Survivor. Teta vykládala zážitky ze svých cest a nechala mě usrkávat medově zbarvený likér, který si propašovala z Amsterdamu, nebo mi nabídla z balíčku sušenek, které tolik zbožňovala, že jsem neměla to srdce jí říct, že chutnají jako zkažený slaneček. Sephie by se byla vždycky ráda

přidala, viděla jsem jí to na očích, ale nikdy se nenaučila naskočit do rodea jménem teta Jin.

To já jo.

S tetou Jin jsme si byly *sakramentsky blízke*.

Aspoň mě tolik nebolelo, že táta měl Sephii daleko radši než mě.

Nakrčila jsem nos. Tu masáž bral opravdu poctivě. Máma mezi tím došla dolít sobě i jemu, i když se předtím nabízel, že to udělá. Zatím totiž pořád jen hnětl Sephii ramena.

„Sephie,“ ozvala jsem se, protože měla zavřené oči a já to chtěla zastavit. „Jak sis vysnila léto *ty*?“

„Chtěla bych si najít brigádu v Dairy Queen,“ pronesla téměř šeptem.

Tátovy ruce na jejích ramenou znehybněly. Obličejem se mu mihlo něco, co jsem neznala, a to jsem si do té chvíle myslela, že ho mám přečteného. Trvalo to jen okamžik. Vzápětí ten divný výraz vystřídal široký úsměv. „Skvělé! Můžeš si začít šetřit na školu.“

Sophie přikývla, ale najednou byla smutek sám. Od prosince byla přílišně náladová a tajnůstkářská. Začalo to přesně v době, kdy jí narostla prsa (*dáreček od Santa Clause*, rýpala jsem do ní), takže jsem nemusela být zrovna Laura Holtová ze seriálu *Remington Steele*, aby mi došlo, že jedno souvisí s druhým.

Máma se vrátila do jídelny s nalitymi drinky a podívala se na tátu. „Ještě partičku?“

Opřela jsem se, abych lépe viděla na hodiny v kuchyni. Bylo půl jedenácté. Všichni moji vrstevníci mi děsně záviděli, že doma nemám večerku. Nejspíš měli pravdu. Stejně už nás ale čekal jen poslední týden a sedmá třída bude v tahu. „Jdu si lehnout. Můžete to dohrát ve třech.“

Máma přikývla.

„Ať tě blechy štípou celou noc!“ křikl táta.

Na Sephii jsem se radši nedívala. Připadala jsem si trochu trapně, že ji tu nechávám s nimi, když popíjejí, ale řekla jsem si, že to má za

to, jak pokaždé usnula první, když nás tu nechávali samotné a my spávaly v jedné posteli. Dovolila mi sice, abych si vlezla k ní, což bylo milé, ale pak okamžitě zabrala a já tam ležela s očima dokořán a děsila se každého zvuku. A že jich náš starý dům uměl za noci vyluzovat, jen co je pravda. A když jsem konečně začala usínat i já, zavrtaná pod deku až po uši, chytla Sèphie ze spaní nějaký záškub a já mohla začít znovu.

Celou cestu do koupelny jsem se pokoušela vzpomenout si, kdy jsme naposledy spaly vedle sebe, ale nedokázala jsem to. Opláchla jsem si obličej, sáhla pro zubní kartáček a v duchu vymýšlela, co si vezmu zítra na sebe. Kdyby se mi povedlo vstát o tři čtvrtě hodiny dřív, mohla bych si dát natáčky, ale neprobrala jsem to se Sèphií a v jídelně už jsem se rozloučila. Vyčistila jsem si zuby, vyplivla a vypláchla si pusou. Voda z naší studny nejen že měla protivně kovovou pachut', ale rezavěly mi z ní konečky vlasů.

Abych se dostala do patra, kde jsem měla pokoj, musela jsem stejně ještě projít jídelnou. Šla jsem s očima sklopenýma k podlaze, hlavu vtaženou mezi ramena, pohroužená do vlastních myšlenek. Úkoly jsem měla hotové, učení srovnané ve školním batůžku z výprodeje, který byl jako nový, tedy až na ten roztržený šev přelepený páskou.

Ráno jsme měli mít první hodinu angličtinu, místo toho nás ale plakáty rozvěšené po škole informovaly, že máme jít rovnou do tělocvičny. Měla tam být přednáška k letní bezpečnosti neboli PLB. Pár vtipálek z osmičky z toho okamžitě udělalo BLB. Už asi týden kolovaly zvěsti, že se v Lilydalu ztrácí děti a vrací se úplně jiné. Všichni to slyšeli. Deváťáci ve školním autobuse tvrdili, že je unášejí mimozemšťani a dělají na nich *pokusy*.

O mimozemšťanech jsem věděla úplně všechno. Když jsem čekala v potravinách ve frontě u kasy, zíraly na mě zelené stvůry s velikýma očima z obálky *National Enquireru*. Těsně nad nimi byl záběr Elizabeth Taylorové s opičím mládětem.

Fajn. Takže *mimozemšťani*.

Ta přednáška měla nejspíš uvést fámy na pravou míru, stejně mi ale nepřipadalo jako nejlepší nápad svolat ji zrovna na zítřek. Při narušení pravidelné rutiny v posledním týdnu školy se dalo čekat, že budou všichni jak z divokých vajec.

Byla jsem v polovině schodiště, když se zdola ozvalo klepnutí, při kterém se mi zježily vlasy na zátylku. Jako by se to ozývalo přímo pode mnou. Ze sklepa. A byl to zvuk, který jsem tu ještě nikdy neslyšela.

Máma, táta a Sephie to museli zaslechnout také, protože hovor utichl.

„Starý dům,“ řekl nakonec táta přiopile.

Druhou půlku schodů jsem přeletěla jako blesk, zajela jsem do pokoje a důkladně se přesvědčila, že jsem za sebou pořádně zavřela. Vklouzla jsem do pyžama a tričko i froté šortky hodila do koše na špinavé prádlo. Když jsem si nařizovala budík, rozhodla jsem se, že ty natáčky *rozhodně* zkusím. Nikde přece není psáno, že na ně má nárok jenom Sephie, a já budu zítra na přednášce možná sedět vedle Gabriela, takže bych měla vypadat co nejlépe.

Byla jsem utahaná jako štěně, ale z poličky s mými největšími poklady se na mě vyčítavě dívala knížka *Nellie Bly: Věřte nevěřte*. Poslala mi ji teta Jin jako předčasný dárek k narozeninám. Celá byla plná fantastických příběhů a obrázků. Vyprávěla třeba o Martinovi J. Spaldingovi, který byl už ve čtrnácti letech profesorem matematiky, nebo o krásné Antonii, *nešťastnici, do níž zamilovat se vždy přineslo smrt!*

Ty příběhy jsem si vychutnávala. Každý večer jsem si přečetla jen jeden, aby mi to chvíli vydrželo. Svěřila jsem se Jin, že jednou budu spisovatelkou. Dosáhnout takového cíle ovšem vyžaduje praxi a naprostou disciplinovanost bez ohledu na únavu. Takže Nellie nepočká.

Namátkou jsem knížku otevřela a okamžitě mi padla do oka kresba nádherného, hrdého německého ovčáka.

NELLIE BLY a VĚŘTE NEVĚŘTE

PES, KTERÝ ZVLÁDL CESTU KOLEM SVĚTA ZA 30 DNÍ!

**COACH JE NĚMECKÝ OVČÁK, KTERÝ SE
ZTRATIL SVÝM PÁNŮM, KDYŽ ZA
2. SVĚTOVÉ VÁLKY MUSELI
UPRCHNOUT Z NĚMECKA.**

**PŘEDSTAVTE SI TO PŘEKVAPENÍ, KDYŽ
SE COACH OBJEVIL V JEJICH NOVÉM
DOMOVĚ V KALIFORNII – NA DRUHÉM
KONCI SVĚTA! NEJSPÍŠ SE MU PODAŘILO DOSTAT
SE NA NÁKLADNÍ LOĎ, KTERÁ HO PŘEPRAVILA
PŘES OCEÁN, A TADY SI PAK NAŠEL CESTU KE
SVÝM PÁNŮM. TOMU SE ŘÍKÁ PSÍ VĚRNOST!**

Spokojeně jsem se usmála. Tohle bych dokázala také. Měla jsem v plánu tvořit do zásoby jeden příběh týdně, jakmile skončí škola. Už jsem si sepsala závazek, který jsem nazvala *Cassiiny letní spisovatelské povinnosti*. Jeho součástí byl nejen plán poslat do 1. září mé portfolio do Nellie Bly International Limited, ale i pokuta (týden bez televize), pokud podmínky závazku nedodržím. Podepsala jsem to před Sephií jako svědkem.

Odložila jsem velikou knihu ve žlutých deskách na policičku a protáhla se. Jestlipak moje unavené svaly chtějí dneska spát natažené pod postelí, nebo smršťené ve skříni?

Natažené, zněla jejich odpověď.

Tak jo. Popadla jsem polštář a deku a nejdřív strčila pod postel polštář. Zašoupla jsem se po zádech za ním a přitáhla si deku. Musela jsem se hodně splácnout, abych se dostala až do nejzazšího rohu. Měsíc svítil tak jasně, že jsem nad sebou rozeznávala černá vinutá péra.

To bylo poslední, co jsem viděla, než mě pohltil spánek.

j Kapitola 2 J

„Otec ještě spí,“ řekla máma, když jsem ráno vešla do kuchyně.
„Tak se snaž nedělat hluk.“

Tahle šifra znamenala *k snídani si vezmeš cereálie*.

Zamračila jsem se. „Připadá ti fér, že ještě chrní?“

Máma kmítala po kuchyni, vyndávala maso na večeři z mrazáku, chystala tátovi k obědu zbytky od včerejška a sobě balila jídlo do práce. „Kdyby byl život fér, nikde by nehladověly děti,“ řekla, ale vyhýbala se mi pohledem.

Neměla jsem zrovna náladu na tyhle diskuse. „Až budu stará, třeba taky budu moct spát celý den.“

Máma ztuhla a já jsem se na okamžik zalekla, jestli jsem nepřestřelila. Máma snesla hodně, ale když už toho na ni bylo moc, byla *strašná*. „Má tvůrčí období,“ řekla nakonec a zase se otočila k ledničce. „Má nový projekt.“

To vysvětlovalo, proč byl celý víkend ještě divnější než obvykle.

Donny McDowell byl umělec a voják. Tak to aspoň lidem tvrdil. To jedno si prý vybral, to druhé ne. Po jeho propuštění z armády to s mámou zkoušeli v St. Cloudu, ale město na něj bylo příliš rušné. Budoucnost prý bylo třeba najít na venkově, kde se mohl vrátit ke svým kořenům a žít jako pionýr, přirozeně a svobodně.

Když mi byly čtyři, máma a táta vsadili všechno na jednu kartu a zamířili do Lilydalů. Ze St. Cloudu mám jednu jedinou

vzpomínku. Vrátila jsem se o něco dřív domů od kamarádky v ulici a našla jsem tátu nahého v posteli s máminou nejlepšší kamarádkou. Ta byla také nahá. Vyběhla jsem hledat mámu a našla ji, jak jezdí na kole kolem bloku a pláče. Odmítla se o tom se mnou bavit. Pak už jsem se jí na to nikdy nezeptala, tak jako jsem se jí nevyptávala na to, proč se k ní děda otočil zády na pohřbu strýce Richarda.

Jinak si odtamtud moc nepamatuju. Pro mě byl domov tady. Nebylo to pro mě místo, kam jsme se přestěhovali. Nepamatovala jsem si, jak tu táta s mámou sázeli šeríky, které teď zakrývaly dům od silnice jako šípkové trní z pohádky. Pamatuju si ale, jak předělávali sýpku na tátův ateliér. A když pak v bývalé stodole vymysleli interiér na způsob arabského harému, byla už jsem dost velká na to, abych pomáhala s malováním, i když Sephie namítala, že přetahuju.

Táta býval – aspoň přes den – nejraději venku. Po večerech se obvykle chopil flašky a zmizel buďto v ateliéru, nebo ve sklepech, prý aby *pracoval v soukromí*. Anebo se svalil do křesla u televize a popíjel. To se pak dostával do stavu, kdy jen mlčel, ale vypadal napjatý jako struna, nebo mu to naopak zase mluvilo až moc. Obvykle nás potom zahlcoval historkami o tom, jak to schytal do břicha někde v džungli a od té doby že nemůže ani cítit rybu, protože to bylo to poslední, co předtím snědl, a musel se dívat, jak mu to leze z břicha i s roztrhanými vnitřnostmi. A pokud pak v pití ještě pokračoval – nestávalo se to často, ale bývaly takové večery –, začal se po mně a po Sephii dívat, jako když vás příšera vyhmátne ve skrýši. To nás pak máma posílala do postele dřív a měly jsme nakázáno zalézt a do rána se neukazovat.

Večery jako ten včerejší, kdy jsme si mohli všichni třeba zahrát karty, byly vzácné. O víkendech býval táta divný.

Tím novým projektem se to všechno vysvětlovalo. Táta se vždycky chvástal, že by mohl svoje díla prodávat za velké peníze, ale že nechce být kolečkem v soukolí kapitalistické mašinérie. Jeho sošky byly skutečně *byly* působivé, i když jich většina zůstala doma. Dokázal

z obyčejného kovu vysekat, naohýbat a svařit úžasné figury nebo květy. Vždycky mě dostával ten kontrast. Z oceli a barevného plechu vytvořil třeba třímetrovou srdcovku, která vypadala tak opravdově a měkce, že jste si na ni museli sáhnout, abyste se přesvědčili, že to není skutečný keř a vy že nejste mraveneček na jeho větvičce. Až na dotek jste ucítili kov – v zimě ledový, v létě rozžhavený.

Na naší třináctiakrové farmě vytvořil táta něco jako říši divů Willyho Wonky, jejíž rozsah znal jen on sám. Uzurpoval si značný kus okolní divočiny a s naší pomocí vytvořil skryté klikaté stezky lesem, kde jste mohli narazit na obřího čmeláka blyškajícího řasami z tepaného železa nebo si zahrát na schovávanou v záhonech kovových sedmikrásek. Návštěvníci tu bývali ohromeni a táta se staral, aby se tak dělo přinejmenším dvakrát do roka během jeho legendárních (jak sám říkal) večírků.

Vy máte takové štěstí, že máte tak kreativního otce! rozplývali se vždycky hosté. Celá vaše rodina je tak nekonvenční. Kéž bych já měl takové dětství! Víte vůbec, jaké štěstí máte?

Je mi jasné, proč to říkali, a občas byli natolik přesvědčiví, že i já jsem tomu jejich bludu na chvíli podlehla. Vydrželo mi to přesně do té doby, než se mi otevřely oči a já si uvědomila, co jsou dospělí zač.

„Vajíčka si můžu udělat i potichu.“

„Ne dost potichu,“ namítla máma.

Do kuchyně nakráčela Saphie. „Já si dám cereálie ráda,“ prohlásila.

Prudce jsem se k ní otočila, abych ji sjela zuřivým pohledem, ale její vzhled mě naprosto vyvedl z míry. Na make-upu tedy rozhodně nešetřila. Nejspíš ji napadlo, že když je táta ještě v kanafasu, projde jí to. Nevěřila jsem ale, že ji máma pustí ven, když vypadá jak nějaká nymfomanka z klipu ZZ Top.

Zakašlala jsem.

Máma se dál točila kolem lednice.

Zakašlala jsem znovu a tentokrát hlasitěji.

Máma o Sephii zavadila pohledem. Nejdřív vykulila oči, pak je přimhouřila – a vzápětí jako by jí obličej zplihl strašlivou únavou. „Zabalím vám oběma oběd.“ To bylo všechno.

Nafoukla jsem se. Tak to *ani náhodou*, aby mohla Sephie z domu jako reklama na kosmetiku, když já si ještě nesmím ani oholit nohy. Než jsem se ale vzmožila na nějaký protest, sestra mě překvapila.

„A nemohla bys nás svézt?“ zeptala se mámy.

To mi vzalo vítr z plachet. *Hezky*, naznačila jsem jí bezhlesně. Natáčky, které jsem toho rána použila, neodvedly práci, jaká se od nich čekala. Pokud by nás máma svezla do školy, mohla bych aspoň o něco oddálit okamžik, kdy se budu muset se svým novým účesem předvést spolužačkám. To je jeden z problémů malého města. Všichni vědí, jak *máte* vypadat, ale když pak změníte image, dočkáte se takových reakcí, že byste to radši vzali zpátky.

A tohle už vzít zpátky prostě nešlo.

„Noo...“ zamumlala máma, zatímco rozbalovala bochník domácího chleba, aby z něj odkrojila šest krajíců. „Před sedmou musím být v práci. Potřebuji podepsat odvolání proti klasifikaci.“

Rychle jsem uvažovala. Jestli pojedu ranním autobusem, můžu počítat přinejmenším s tím, že mi začnou říkat Kudrnatá Pipi. V horším případě třeba Roseanne Roseannadanna. „Učitel, co nás má na přírodopis, říkal, že potřebuje na letní školu prázdné květinové truhlíky,“ povídám. „Nemá táta nějaké ve sklepě? Mohla bys vyřešit to odvolání, hodit nás s těmi truhlíky do Lilydal, pomoci tak kolegovi učiteli a na první hodinu jsi v Kimballu zpátky! Spokojení budou všichni.“

Máma svařila čelo. Bylo poznat, že můj návrh rovnou nezavrhne. „Fajn,“ řekla nakonec.

Sephie a já jsme zaječely radostí.

„Táta ti říkal, že jsou ve sklepě?“ zeptala se máma. Jak jsem jí znala, dalo se to přeložit tak, že pro ně máme naklusat dřív, než si to rozmyslí.

„Jo!“ vyhrkla jsem.

Táta neviděl rád, když jsme se já a Sephie motaly kolem sklepa nebo stodoly. Tvrdil, že tam by měli chodit jen dospělí. Za normálních okolností mi nedělalo problém se sklepem vyhýbat. Prozkoumala jsem ho jen jednou a připadal mi jako hrob, v němž už chybí jenom to tělo. Se Sephií jsme se domnívaly, že tam táta pěstuje – mimo jiné – houby. Jednak to tam bylo podle toho cítit a jednak vždycky na začátku těch svých večírků podával sušené houbičky ke kořenovému pivu. Já jsem teď ale jednak měla mámino svolení a jednak to znamenalo svezení do školy, takže jsem tam zamířila víc než ochotně. Otočila jsem se ke dveřím do sklepa a málem jsem vrazila do táty.

Myslím, že jsme v tu chvíli zkameněly všechny tři. Já tedy určitě. Srdce mi bušilo o žebra, jako by se chtělo probít ven.

Ucouvla jsem a uhýbala mu pohledem.

„Taky jsem říkal, abyste *nikdy* nechodily do sklepa,“ zavrčel táta tlumeně. Znělo to nebezpečně. Na sobě měl jen bílé boxerky. Cítla jsem, jak mi hoří tváře, a odvrátila jsem zrak od bujného houští, jež se mu dralo z nohaviček. Zrovna takové mu lezlo nahoře po břiše. Se Sephií jsme si našetřily a k Vánocům mu koupily župan. Když už si ho náhodou vzal, tak ho nosil rozhalený.

„Šla tam jenom pro nějaké staré truhlíky, co nepoužíváš,“ ozvala se máma. Znělo to, jako když škemrá. Nelíbilo se mi to. „Cassiin učitel přírodopisu je potřebuje.“

Tátovo mlčení mezi nimi leželo jako minové pole. Nikdy je neprolomila jako první a bylo jasné, že to neudělá ani teď. Nakonec samozřejmě promluvil on.

„Nevím, co podle tebe znamená *nikdy*,“ zavrčel, „ale podle mě to znamená jednoduše *nikdy*.“

Máma splaskla jako postavičky v těch kreslených komiksových seriálech, když je nacpou mezi dva kameny. Zpředu vypadají normálně, a teprve když se otočí a odcházejí, vidíte, že jsou placaté jako palačinka.

„Omlouvám se,“ řekla pak. „Máš pravdu.“

Táta ji sjel pohledem, kterým jako by jí říkal *to si piš, že mám pravdu*. Z jeho úšklebku i svrašťelého obočí přímo číselo pohrdání máminou hloupostí. Ani jsem se nehнула. Nechtěla jsem, aby si všiml mých vlasů. Vlastně jsem nechtěla, aby si mě vůbec všiml.

„Zrovna jsem se chystala odvézt děvčata do školy,“ zkusila máma odvést řeč jinam.

Ne, ne, ne, prosím, nedávej mu další důvod k vytočení.

Po očku jsem se podívala na Sephii. Poznala jsem, že si myslí totéž. Nevěděla jsem sice, proč chtěla odvézt do školy, ale už jsme se na to začaly těšit obě.

„Tak to abys jela,“ ušklíbl se táta, když letmo kouknul na hodiny. „Pokud tedy nemáš stroj času.“

Až teď jsem vydechla.

Máma sklopila zrak k připravovaným sendvičům. Viděla jsem na ní, že v duchu přepočítává, kolik ji to bude stát, když nám oběd koupí cestou, a srovnává si, jestli radši neušetří a ještě chvíli to tu s ním nevydrží. „Máš pravdu,“ řekla nakonec a strčila bochník zpátky do sáčku.

Nenápadně si přitom otřela oči.

Zavázala sáček a přistoupila k tátovi, aby ho políbila. Já jsem ho cítila, ani jsem k němu přistupovat nemusela. Ranní dech páchnoucí navíc i po kořalce a k tomu pot. *Fuj*. A co měl znamenat ten randál kvůli chození do sklepa?

Sophie mě popadla za ruku a táhla mě ven.

j Kapitola 3 J

Kromě výuky angličtiny byla máma každý podzim trenérka orientačního běhu, od prosince studijní poradkyně a na jaře vyučovala rétoriku. Říkala nám, že kdyby hned na začátku nevezala tohle všechno, mohla by na stálou práci zapomenout. Každopádně jsem byla ráda, že se konečně – byť třeba jen na deset minut – podívám na střední školu v Kimballu, kde učila.

Máma byla někdo, protože byla *pedagožka*, a já se Sephií jsme měly pocit, že tím pádem jsme i my něco trochu víc. Vůbec nezáleželo na tom, že mámin účes i oblečení vyšly dávno z módy. To se od učitelky tak nějak očekávalo. Důležité bylo jediné to, že byla chytrá a dobrá ve své práci. To jsem vycítila z toho, jak se k ní lidé chovali.

„Dobré ráno, paní McDowellová!“ švitořili na ni studenti, co si přivstali.

S úsměvem jim odpovídala. Kráčela ke sborovně a já a Sephie jsme měly co dělat, abychom jí stačily. Sice nám řekla, že můžeme zůstat v autě, ale to *ani náhodou*. Najednou mě netrápilo ani to, jak vypadají moje vlasy.

Když jsme dorazily do sborovny, sekretářka Betty už byla na svém místě. Betty byla z toho druhu upovídáných, věčně mile naladěných ženských. Nosila kalhoty, které vypadaly jako ze sekáče, a vytahovala si je až moc vysoko. Sotva jsme vešly dovnitř, rozzářila se jako sluníčko.

„Máš úžasný účes, Cassie!“ pochválila mi tu hrůzu, ještě jsem ani nepřekročila práh.

Opatrně jsem si sáhla na hlavu. Jednou jsem si hladila pudla a bylo to o dost příjemnější. Třeba už to ale v autě trochu zplihlo? Ve škole by to v tom případě nemuselo být tak stresující. „Děkuji.“

„Sephie, ty modré stíny ti moc sluší!“

Sephie se rozzářila.

Tady jsme byly jako v ráji. Všechno tu bylo v pořádku. Jako v televizním seriálu.

„Dneska to zase vypadá na pořádný pařák,“ poznamenala Betty s hlavou natočenou k oknu, když mámě podávala nějaké papíry.

Máma se usmála „Ale do prázdnin už zbývá jen týden. Teď už vydržíme všechno.“

Betty přikývla. „Je od vás milé přijít tak časně, Peg. Víte doufám, že jste tady ze všech učitelů nejlepší?“

Já jsem to věděla.

„Jste příliš laskavá.“ Máma se spěšně podepsala na formulář, který jí Betty podala. Pak se do něj začetla a poklepávala si přitom propiskou o zuby. Studovala ten papír déle, než bych čekala. „Musím hodit děvčata do školy, ale do půl osmé jsem zpátky, kdyby k tomuhle bylo třeba něco dořešit.“

„Vaše pracovní morálka je někde úplně jinde, než ji mají ostatní,“ zářila Betty dál. Pak ale její pohled zabloudil ke mně a k Sephii a její úsměv se roztekl do ztracena, jako když hodíte do táboráku plastový kelímek. „Vy chodíte na školu v Lilydal, děvčata?“

Obě jsme horlivě přikývly, stále ještě nadmuté pýchou. Já jsem měla krásné vlasy, Sephie byla úžasně nalíčená, mámina pracovní morálka daleko lepší než u všech ostatních, a tak jsme čekaly, co skvělého nám Betty ještě řekne. Jenže ta se najednou tvářila, jako by ji začala tlačit bota.

„Co se děje?“ zeptala se máma a vrátila jí papíry. „Jste v pořádku?“

Betty po nás znovu střelila ustaraným pohledem, pak se upjatě usmála a zavrtěla hlavou. „Jsem v pohodě. Ať vám to jde ve škole, děvčata.“

Snažila se polknout, ale slina zjevně ne a ne se dostavit. Mámě to došlo. „Něco se stalo.“

Opravdu sebou Betty šklubla? „Je to jen... fáma.“

Máma svraštila obočí. „Jaká fáma?“

Betty se znovu podívala na mě a na Sephii. Zjevně měla na srdci něco, o čem před námi nechtěla mluvit, ale na tohle máma nehrála.

„Já nemám před děvčaty tajemství,“ řekla.

Betty se přerývaně nadechla. „O víkendu byl v Lilydalalu znásilněn chlapec.“ Vysypala to ze sebe tak překotně, že to vyznělo jako jediné slovo. *Ovíkendubylvilydaluznásilněnchlapec.*

Na jednotlivá slova jsem si to sice dešifrovala hned, ale smysl mi to stejně nedávalo. Kluka přece nejde znásilnit. Znásilňují se holky. Nebo že by na těch historkách o únosech mimozemšťany přece jen něco bylo? Zmateně jsem se podívala na mámu.

Ta ale jako by zkameněla, takže mi to nijak nepomohla pochopit.

„A který?“ zeptala se Sephie.

Celou školu v tu chvíli roztřásl rachot vrtulníku. Všechny jsme sebou škubly a podívaly se z okna. Táta vždycky říkal, že vrtulník znamená průser. Podle toho, jak se chovala Betty, na tom asi něco bylo.

Betty si odkašlala, ale Sephiinu otázku ignorovala. Naklonila se k mámě a tiše řekla: „Povídá se, že to byl nějaký gang z Minneapolisu.“

Na okamžik jako by se mi zastavilo srdce. *Gang*. Pootevřeným oknem do sborovny pronikl ranní vánek, rozvířil papíry naskládané na radiátoru a přinesl hutný zápach z kuchyně. Zasmrdělo to, jako kdyby v papiňáku dusili skunka. A máma pořád stála jako socha.

A Betty se ozvala znovu, když už na její poslední poznámku nikdo nereagoval. „Lidé říkají, že ten gang z Minneapolisu tu špehoval

místní chlapce, pronásledoval je a nakonec si vybral toho nejzranitelnějšího.“

Dopřála si dramatickou pauzu a dlaní přitom naznačila vějíř. „Ale já tu nejsem od toho, abych šířila nějaké fámy. Ono to běží samo. Jen jsem chtěla, abyste to věděla a mohla dohlédnout na jejich bezpečnost.“

Nebylo mi úplně jasné, jestli myslí mě a Sephii, nebo máminy studenty. Nejspíš obojí.

„A stalo se to jen v Lilydalů?“ zeptala se máma chraptivě. Betty úkosem pohlédla na mě a na Sephii. „Zatím.“

j Kapitola 4 J

Naše ředitelka paní Janowská nakráčela do prostředka tělocvičny s profesionálním úsměvem ve tváři a robustním mikrofonem v ruce. „Všechny vás vítám na přednášce k letní bezpečnosti!“

Zpočátku ji nikdo neposlouchal. Čekala jsem, jak si s tím poradí, ale vypadala, že je jí to vcelku jedno. Stačilo se na ni podívat a každému muselo být jasné, že ta se dokáže přenést přes ledacos. Když jsme se konečně ztišili, tvářila se, jako by šlo všechno podle jejího plánu.

„Děkuji vám,“ řekla a její úsměv se ještě roztáhl. „Máme dnes to štěstí, že můžeme na své přednášce přivítat významného hosta – seržanta Bauera z policie v Lilydalů.“

Mezi posluchači to zašumělo. Zaslechla jsem slova jako *fízl* a *polda*, jako by někdo z nás školáků měl důvod bát se policie. Navíc jsem nechápala, co koho překvapilo, když seržant Bauer v modré uniformě stál u stěny, už když jsme do tělocvičny vcházeli. Jeho nejmladší dcera chodila s Persephone do devítky. Zнала jsem ho z jednoho z tátových večírků. Zнала jsem ho lépe, než bych si přála.

Teď se usmál, zvolna přistoupil k paní Janowské a vzal si od ní mikrofon. „Nazdar, mládeži,“ zahřměl jeho hlas tělocvičnou. „Tak kdo se těší na léto?“

Ochozy se rozezněly pískotem a dupáním.

Seržant Bauer zdvihl ruku. Zář stropních světel se odrazila od stříbrných náramkových hodinek. „To jsem si myslél,“ řekl a uchechtl se. Masité, výrazně rudé rty v úsměvu připomínaly otevřenou ránu drážděnou štětinatým knírem. „Není to tak dávno, co jsem na tuhle školu chodil, takže vím, že si prázdniny zasloužíte. Teď mě ale poslouvejte.“

Než pokračoval, poklepal na mikrofon. „Je to důležité. Zahajujeme v létě nový program, jehož cílem je zajistit vaši bezpečnost, a já vás s ním musím seznámit. Takže zaprvé zavádíme policejní hodinu...“

Na ochozech se zvedla vlna pobouřeného hukotu. Přitom bych se vsadila, že většina dětí ani nevěděla, co to policejní hodina je. Všichni ale věděli, že jakmile dospělí začnou o něčem tvrdit, že je to především pro naše dobro nebo bezpečí, je třeba proti tomu halasně protestovat. Přidala jsem se, co by ne. Učitelé v nejspodnější řadě ochozů se zvedli a otočili se na nás, aby nás ztišili. V tu chvíli jsem konečně zahlédla Gabriela. Seděl o něco níž napravo. Ten pohled mě zahřál u srdce podobně, jako když mi přišel dopis od tety Jin.

Když se všichni uklidnili, seržant Bauer s upjatým výrazem pokračoval. „Jde o zákaz vycházení, který platí přesně od devíti hodin večer. Do západu slunce musíte být všichni doma.“ Při těch posledních slovech se v jeho hlase cosi změnilo a v tělocvičně jako by se náhle prudce ochladilo.

Po zádech mi přeběhl mráz. Nejdřív Betty s těmi jejími řečmi o znásilněném chlapci a teď tohle. Máma nám sice v autě řekla, že se nemáme čeho bát, ale Betty na to měla zjevně jiný názor. A Bauer také. Teď už o naši pozornost usilovat nemusel. Vypadalo to, že to vycítil. Natočil se tak, abychom všichni viděli na pistoli u pasu. Na tu dálku ale vypadala spíš jako hračka zavěšená v pouzdře upevněném koženým poutkem na mohutném černém opasku.

Napadlo mě, jestli z ní už někdy na někoho vystřelil.